

UNDERJORDENS VERKLIGHET
-första avsnittet-

++ Föredrag av Riley Crabb -- BSRA ++

Om underjordens verklighet tycks mycket få människor ha någon kunskap. Lyssna till Mme H.P. Blavatskys dunkla häntydan i "Isis Unveild", som hon skrev redan på 1880-talet.

'Okända sfärer under våra fötter; sfärer ännu mera okända och utforskade över oss, mellan dessa två en handfull mullvadar, blinda för Guds stora Ljus och döva för den osynliga världens viskningar....'

Ännu en metafysisk auktoritet kan citeras, Rosenkreutzaren Max Heindel. I kapitel 18 i sin bok "Rosicrucian Cosmo-Conception" skriver han: 'T.o.m. bland ockulta forskare anses jordens mystiska konstruktion vara ett av de problem som är svårast att undersöka. För att tillförlitligt göra detta måste man nämligen ha genomgått de Nio Mindre Mysterierna och den första av de Stora Invigningarna.'

Så här har vi ett svar till orsaken varför så litet är känt om jordens inre av oss som bor på dess yta. De som säkert vet något genom direkt erfarenhet har måst svära tystnad. Och de som av en tillfällighet eller genom metodisk utforskning funnit ingångar till den underjordiska världen, och som gått in, har aldrig kommit tillbaka. Ytterligare en orsak till att vi vet litet eller intet om den och om de varelser som lever där.

Det är märkligt men sant, att när vi studerar flygande tefat och möjligheten av att besökare från yttre rymden kommer hit, så leder dessa studier också in i planeternas inre, både vår egen och andra. Först och främst förstås, de flygande tefatens ankomst har tvingat oss uppmärksamma den möjligheten att det finns intelligenta varelser på andra planeter i solsystemet lika väl som i universum, och att en del av dessa måhända besöker jorden av en eller annan orsak.

Vanligtvis antar vi väl att dessa besökare är mänskliga varelser, eller i varje fall att de fysiskt är mycket lika oss, om än mer utvecklade. Genom mina egna forskningar i denna fråga har jag funnit, att vi måste acceptera möjligheten av att en del av dessa besökare är icke-mänskliga varelser. Vi måste inse att det också finns andra evolutionsströmmar i solsystemet som utvecklas sida vid sida med oss, men som i det stora hela är både okända och osynliga för oss. Detta gör problemet med de flygande tefaten ännu mera komplicerat, och det är här som vi helt lämnar de materialistiskt inställda bakom oss.

IN I FJÄRDE DIMENSIONEN

Jag kan utan varje tvekan och reservation säga, att människan genom att lämna vår planets yta, vare sig ned i jordens inre eller upp och in i rymdens djup, undergår en ändring av medvetandet. Ty i båda riktningarna träder hon in i nya tryckförhållanden och nya dimensioner, som den fysiska kroppen inte är anpassad för.

Denna förändring av medvetandet är vad rymdforskarna står inför just nu. Bortsett från att de kosmiska strålarna i yttre rymden förstör den fysiska kroppen, så inträder förändringar i själva sinnet. Forskarna har hittills kallat detta hallusinationer, men nu måste de komma med en ny terminologi för dessa visioner som oföränderligt inträffar vid en viss tryckändring i den sensoriella omgivningen.

Redan i juli 1952 hade G.H. Williamsson sin första rymdkontakt i Prescott i Arizona, och han hade tur nog att få den verifierad genom ama-

törradio. Bland de många budskap han och hans grupp fick, var ett som sade att för mycket länge sedan hade en av planeterna i vårt solsystem exploderat. Det sådes att vissa av de varelser som bebödde den - två stora raser på planeten Lucifer, mellan Mars och Jupiter - inledde ett allt förödande atomkrig med detta resultat som följd.

'Vi visste vad de höll på med' sade Williamssons kontakt, 'men vi hindrade det inte'. Som en följd av denna planetsprängning var Mars mycket nära att drivas ur sin bana och gå ur vårt system, eller skulle ha gjort det, om inte tekniker på den röda planeten hade konstruerat två artificiella satelliter som de satte att rotera runt den i motsatta riktningar. Vi känner nu dessa som Phobos och Deimos. De stabiliserade Mars i sin bana, enligt W:s kontakt, och räddade därigenom folket där.

Vad rymdkontakten inte sade var att en del av de varelser som medverkade till Lucifers undergång nu är här på jorden. De misslyckades på Lucifer och måste nu leva för att ta om lektionen, både de mänskliga och de icke-mänskliga varelserna. Detta är en av de slutsatser jag kommit till i mina underjords-studier.

En liten bok som smuddar vid detta är Robert Dickhoff's "Agharta". Dickhoff är buddhistpräst och lever nu i New York City. Han påstår att det finns ett stort tunnelsystem under kontinenterna och haven, och att dessa tunnlar en gång användes av en ras kallad Orm-folket. Han påstår att denna ras inte hade sitt ursprung på vår jord utan härstammade från Venus. Lyckligt nog för oss så har Orm-folket återvänt dit; i varje fall hoppas jag det.

En del av sitt material i "Agharta" har Dickhoff uppenbarligen tagit från Hefferlin-manuskripten. Dessa cirkulerade i USA i slutet av 1940-talet - vid samma tid som Shaver-mysteriet publicerades av Ray Palmer i Amazing Stories Magazine. Hefferlins påstod sig sitta inne med informationer om existensen av en stor förhistorisk stad nere i Antarktis. De kallade den Regnbågsstaden, och sade att den var ändstation för ett stort system av tunnlar som sammanband alla jordens landområden. Vidare påstod Hefferlins att exemplar av den venusianska Orm-rasen finns på ett museum i Regnbågsstaden, ingjutna i block av klar plast, och att de kan beskådas där än i dag.

ORM-RASEN ÖVERSVÄMMADE JORDEN

Dr Meade Layne, till sin död ledare för BSRA, läste Agharta i början av år 1953. Han tog boken med sig till en av Mark Proberts sammankomster i San Diego. Meade önskade ett uttalande från någon av medlemmarna i Inre Cirkeln, vilka manifesterade genom Mark Probert. De har visat sig vara tålmodiga när det gäller att besvara våra många frågor om livet och dess problem. Till Meades överraskning bekräftade Yada di Shi-ite, ledaren för Inre Cirkeln, dessa tunnlar existens och likaså att Orm-rasen existerat!

'Det är sant att detta Orm-folk en gång översvämmade denna planet, och att de kom från Venus', sade Yada den 10 mars 1953. 'De övergav den senare därför att förhållandena här inte var gynnsamma för dem. De var mycket stora, gick upprätta på två ben och hade fjälliga kroppar samt stora gröddögon. De var mentalt mycket avancerade; moraliskt utvecklade var de däremot inte, utan extremt grymma och lastbara. Man kan fortfarande finna dem i det inre av Venus. Nutidens venusianer som besöker er jord för närvarande, härstammar emellertid icke från denna tidiga ras - de önskar åstadkomma fred och har ingen önskan att ockupera jorden....'

'Större delen av vad Dr Dickhoff säger om tunnelsystemet är korrekt. Det konstruerades av Atlantiderna, dels för kommunikation, ibland i samband med sökandet efter metaller och malm -- men huvudsakligen för att ge möjlighet att undfly den extrema solstrålningen och vissa bakterier på jordytan. Tunnlarna konstruerades inte huvudsakligen för att bo i, men i många fall leder de in i enorma grottor, naturliga eller artificiellt urholkade, och i dessa tillbringade stora antal människor hela sina liv. Det är sant att en tunnel under Gize-pyramiden leder till grottor un-

der Tibet. Vad storleken beträffar var en vanlig tunneldiameter omkring 50 meter.'

Vid sidan av denna bekräftelse på tunnlarnas och Orm-folkets existens - och vad jag vill framhålla här är, att dessa fjälliga varelser kom från Venus inre. Längre fram skall jag beskriva och tala om de varelser som bebor vår jords inre. De är inte av mänsklig ras. Vi säger dem tillhöra Pans rike, och de är den grekiska mytologins fauner och satyrer. Dessa jordvarelser är skapade av Jordanden, den stora Planetvarelse som har jorden som sin kropp.

Så en annan sak som jag vill nämna är att alla solsystemets planeter ägnar sig åt skapelser av denna typ, av varelser som är helt olika oss som vistas på planetytan - vi människor som är solens barn. På samma sätt som vi vänder oss mot solen för ljus och liv, så vänder sig dessa planetandarnas varelser till sin hemplanets hjärta för liv. Och våra vägar går i motsatta riktningar; vi människor går mot högre utveckling, de är på nedåtgående. Och varhelst våra vägar korsas blir det oroligheter.

Hefferlins gör gällande att vår konflikt med Orm-rasen har förts från planet till planet allt efter som livsvågen vandrat från glob till glob i solsystemet. Denna konflikt mellan gott och ont har pågått under miljoner år. När vägarna korsades på planeten Lucifer nåddes den yttersta ondskan av båda parter i och med planetens sprängning - en fullständig tirumf för den onde Lucifer och hans följeslagare. Jag är av den uppfattningen att miljoner av dessa själar som misslyckades på den domens dag är här på jorden för att gå om samma klass igen.

LUCIFERS UNDERGÅNG

Om splittringen av den planet som en gång gick i bana mellan Mars och Jupiter är ett faktum, så borde vi finna en del referenser till detta. I sin bok "Other Tongues, Other Flesh" pekar Williamsson på bibelreferenser som stöd för tanken, t.ex. den kända passagen om Lucifer i Jesaja 14:12 ff. Men det finns andra klarare hänsyftningar på en mäktig varelse och mänskliga sjäalars fall från denna dömda planet. Jag tänker på den store brittiske poeten Lord Byron's dramatiska dikt 'Manfred', som publicerades år 1817 och alltså ligger många år före den moderna flygande tefats-eran.

Manfred var en magiker, en svartkonstnär, som försökte finna livets hemligheter. Eftersom hans sökande var själviskt kunde det leda endast till bedrövelse. Hans depression var faktiskt så stor, att det enda han önskade var fullständig glömska. Han var inte tilltalad av självmord, så därför satte han upp en magisk ceremoni i sin hydda eller slott uppe i Alperna - han ämnade frammana naturelementens krafter och av dessa få den hjälp han önskade.

I det jag återger Manfreds kraftfulla besvärjelser kommer jag inte att bruka tända ljus och rökelse eller trolldomens abrakadabra. För om det verkligen fungerade och gamle Lucifer dök upp här, skulle jag vara den förste att komma ut härifrån! Men som bakgrundsmusik skall vi spela Sibelius symfoniska 'Tuonelas svan', som passar utmärkt till Byron's storslagna diktning.

MANFREDS MAGISKA ÅKALLAN

Ni andar i det obegränsade Universum,
Er har jag sökt i mörker och i ljus.
Ni, som innesluter hela jorden, och vistas
I subtilare essens - ni, vars hemvist
är de otillgängliga bergens toppar
För er är Jordens och Havens djup välkända....
Jag kallar på er med den magiska trollformeln
Som ger mig makt över er -- Stig upp! Träd fram!

(Det blir inget svar på Manfreds första åkallan - han försöker igen:)

De kommer inte än. -- Nu rösten från honom
Som är den främste bland er -- genom detta tecken,
Får er att skälva -- kraven från honom
Som är odödlig, -- Stig upp! Träd fram!

(Manfred väntar, men inte heller denna gång något svar.)

Om det är så. -- Andar från Jorden och Luften,
Så listigt skall ni inte gäcka mig! Genom en kraft
Djupare än allt ännu påtvingat, en tyrannisk ed
Vilken kom till liv på en dömd stjärna,
Den brinnande spillran av en förintad värld,
Ett vandrande helvete i den eviga rymden;
Genom den kraftiga ed som ligger på min själ,
Tanken som är inom mig och runtom mig,
Jag betvingar er med min vilja. -- Träd fram!

Och äntligen ser Manfred, svartkonstnären, en ljusstjärna högt där uppe
i galleriet ovanför rummet där han utför sina besvärjelser. Och så, en
efter en kommer de, naturandarna, jordens och skyns krafter hörsammar
hans befallning - sex tillsammans.

Först kommer en luftande och efter denne kommer bergsanden från Mount
Blanc. Därefter en undin eller havsnymf. Den fjärde som framträder är
en av jordens gudar, sedan en av luftens obändiga stormandar. Den sjät-
te anden kommer från något omätligt djup --

Och sist av alla kommer den sjunde, den som fick de andra att skälva.
Vem han var - gamle Lucifer själv? - säger inte Manfred eller Byron:

Stjärnan som styr ditt öde
Behärskades långt innan jorden blev, av mig;
En Värld i rymden blomstrande och skön
Likt ingen som runt Solen vandrat;
I fri och regelbunden bana,
Den vackraste stjärnan i rymdens famn.
Timmen kom -- och den blev
En vandrande massa av formlös eld,
En obeträdd komet, och en förbannelse,
Universums fara;
Den vandrar än av inneboende kraft,
Ej planetarisk och utan mål,
En lysande deformitet i höjden,
Monstret i den övre skyn!
Och Du! född under dess inflytande --
Du mask! som jag hörsammar men föraktar --
Tvingad genom en kraft
Att sänka mig detta korta ögonblick,
där dessa svaga Andar buga runt dig
Och underhandla med en varelse som du --
Vad vill du, Jordebarn! med mig?

Som vi tidigare sagt, glömska var allt som Manfred önskade. Men detta
kunde den osynliga världens andar inte ge honom. De erbjöd honom makt
över människorna, men Manfred hade redan lärt att sådan makt var för-
gänglig. Glömska kunde de inte ge honom; för var han inte en Gud, lik-
som de? Och hur kan en Gud dö? Han kan inte - han kan endast ändra exi-
stensform! Efter en fruktlös diskussion med andarna, ber Manfred leda-
ren att för honom avslöja sin rätta identitet. Det gör så, som en vacker
kvinna! Manfred försöker dra 'henne' till sig och faller medvetlös till
golvet.

Det är inte min avsikt här att recensera "Manfred". Den som är intresse-
rad av detta ovanliga dramatiska poem rekommenderas läsa själv.

ASHUR - DEN FRÄMSTE BABYLONISKE GUDEN

Om Orm-rasen från Venus inre verkligen översvämmande vår planet för tusen-

tals är sedan - som Yada berättade - då borde den ha lämnat en del spår efter sig. Och vi finner sådana i form av legender och myter om ormar hos varje folk. Men ormen som går likt en människa tycks också ha lämnat sitt porträtt - i sten - här och var på planeten. I sin bok ger Dickhoff ett gott exempel på detta med ett foto som visar den babyloniske guden Ashur ristad i sten. Här visas en pennteckning gjord efter detta foto. Dickhoff säger, 'en människoliknande guddom, bevingad, örnhövdad, men i övrigt lik människor'.

I sin bok "Road in the Sky" jämför Williamson ett foto av en av de väldigaväldiga stenstatyerna som han fann på Marcahuasi-platån i Peru, med ett foto av den egyptiske guden Thoueris i Cairo museum. Likheten är anmärkningsvärd. Thoueris huvud har i stort samma form som Ashurs på bilden, ehuru kanske utseendet mera påminner om flodhästens. Thoueris är dessutom stormagad och oklädd, han saknar vingar och beklädnad med fjäll.

RICHARD SHAVER'S UPPVAKNANDE

Med scenerna från "Manfred" klart i minne, och årtalet 1817, då verket kom ut, låt oss så återvända till modern tid, till år 1930. Vi föreställer oss vardagsrummet i ett amerikanskt hem i Pennsylvania. Där sitter Richard Shaver ensam - en ung svetsare - och läser en bok.

Det är sent på kvällen och alla andra har gått till sängs. Han läser Byron's "Manfred". Och allt eftersom inser han att det han läser inte alls är fantasi! Shaver vet innerst inne att detta är självbiografi. I "Manfred" beskriver Byron en personlig upplevelse.

'DU KAN ALDRIG VARA ENSAM'

sade Alpernas trollkarl till Manfred. På något sätt slog detta an mycket kraftigt på Shaver.

Han tänkte, 'om Byron kunde frammana dessa andar kanske jag också kan det. Varför inte försöka'.

Och det gjorde han. Jag vet inte vad Shaver sade eller frammanade för sitt inre öga; men för att ha nått de resultat han fått, måste han ha haft någon undermedveten hågkomst av den rätta bilden, den rätta besvärjelsen, för han fick verkligen resultat! Där i de sjupa skuggorna vid golvet i vardagsrummet såg han också en ljusfläck. Framför hans fascinerade blick vidgade sig stjärnan till en vision av rymden, så vidsträckt och storslagen att han fylldes av vördnad. Och i ljuset såg han bilden av en vacker kvinna.

Han såg kvinnan just så som hon önskade att han skulle se henne. Hon tvingade Shaver uppfatta henne vara allt som är önskvärt hos kvinnan, kvinnlighetens essens. Och denna varelse tycktes med en viss humor observera Shaver. Shaver, ateisten, som inte

ASHUR

trodde på andar, inte på någon eller något icke-materiellt, och som fortfarande inte gör det. Ni kan föreställa er hur uppskakad denne moderne, materialistiskt sinnade unge man blev. Han fick klart för sig hur full av förakt denna vackra varelse var för den fruktan han kände. Vad som återförde honom till jämvikt var hennes eget lugn och självsäkerhet.

En annan sak som han insåg, var att hans tankar och känslor var lätt iakttagbara för henne, liksom hennes var för honom. Han beundrade den fullständiga självbehärskning hon hade. Och då insåg han plötsligt klart att han hade lyckats! Hans besvärjelse hade gett resultat. Det var hans misstag, och det fick en blixst av misräkning att svepa genom henne.

Hans gäst visste plötsligt att hon hade förhastat sig genom att besvara hans anrop. Hon hade väntat sig att komma till någon invigd, någon av de mycket få här på jordytan som kände till den underjordiska grottvärlden och dess invånare. Med detta bröt hon kontakten och försvann, men inte förrän hon under ett långt ögonblick hade trängt in i hans tankar och övertygat sig om att hon skulle kunna identifiera honom någon gång i framtiden. Och så försvann ljuset.

Vad stackars Richard beträffar, så skulle han aldrig bli densamme igen. Alla hans tidigare idéer om livet och hans plats i det var borta. Efter denna enda upplevelse visste Shaver utan skuggan av ett tvivel att myterna, fablerna och historierna om feér från hans barndom var det senaste som skrivits om planetens tidiga historia. Han kände igen den uppenbarelse som hade vista sig i hans vardagsrum där borta i Pennsylvania. Han hade sett hennes motsvarighet reproducerad många gånger i sin barndoms sagor.

DEN HEMLIGA SYMBOLEN

Shaver lärde också något annat av sin besökare innan hon så hastigt försvann. Hade hans anrop endast bestått i ord, skulle hon inte ha besvarat det, men Shaver skapade mentalt någon hemlig symbol som fick hennes psykiska telefon att ringa och hon svarade.

I det material från vilket jag tagit detta, Mystic Magazines för augusti 1954 och oktober 1955, säger Shaver inte vilken denna symbol är. Jag misstänker att han lärde sig den i ett annat liv, kanske på en annan planet, och att den kom upp från hans undermedvetna just när han behövde den. Om andra obetänksamma personer finge tillgång till denna symbol skulle deras liv bli lika hemsökta som Shavers.

Efter denna enda upplevelse visste nu Shaver att det fanns en viktig del av hans liv som kanske också härskade över honom. Att någon hemlig källa kunde projicera idéer och föreställningar i hans hjärna utan att han var medveten om det, och att den också gjorde det insåg han nu med skrämmande säkerhet.

Utöver denna nya uppfattning blev han medveten om att han var under observation. Hela hans innersta, hemliga drömmar och önskin, alla hans dyrbara barndomsminnen, plockades skoningslöst ut ur hans hjärna och behandlades på ett ovanligt upprörande sätt. Han misstänkte att detta skedde därför att hans 'övervakare' för sina överordnade måste försvara sin för honom avslöjade existens.

Ser ni - plötsligt, från att ha varit en ovetande ingen likt oss andra som bor på planetens yta, hade Shaver blivit en betydande person. Denne unge svetsare från Pennsylvania hade spräckt en av planetens bäst bevarade hemligheter. Nu var han betydande för en sektor av denna planets liv om vilket ni och jag inte vet någonting. Shaver var nu initierad beträffande den underjordiska världen.

----- forts.